

ставаше да си даждѣть храбростъ, защото на всѣки мигъ се извърщахъ безпокойно къмъ пустата зала, и се спущувахъ.

Съдържательтъ на арената, господинъ Седластонъ, се луташе безпокойно насамъ-нататкъ и правеше нѣкакви излишни распореждания — повече за апломбъ. При всяко отваряние вратата, той се извърщаше неволно, и усърнуваше: влазяше ту нѣкой отъ трупата, ту стражаринъ — пазителъ на тишината, ту нѣкой любопитенъ който назърнеше въ пустата зала, и си отиваше. Тоя човѣчець, съ безцвѣтна физиономия, въ късо дрипавичко сетре, съ смутенъ ходъ и смутени погледи сега, прѣзъ едно и сѣщо прѣдставление минуваше въ повече метаморфози отъ колкото Юпитеръ при своитѣ любовни похождения: той бѣше съдържатель на арената, директоръ на трупата, акробатъ — при вѣжеигранието, палячо — при комическитѣ излазъци; при трѣбенето сцената — слуга, въ пантомина — маркизь или разбойникъ!

Господинъ Седластонъ направи знакъ на музиката, загнѣздена въ галерията, надъ сцената. Тя засвири нѣкакъ плачливо и тѣжно, като на погребение, па подиръ една минута млъкна. Свирачитѣ зехъ да си прибиратъ инструментитѣ въ кутиитѣ, като роптаяхъ. Седластонъ бѣжешката се качи при тѣхъ и подиръ распалени нѣкакви прѣпирни, съдружени съ голѣми ржкомахания, сполучи да ги задържи.

Тѣгата, меланхолията и студѣтъ се увеличавахъ въ залата; само публиката се неувеличаваше. На десетъ часа тя бѣше нарасла на единайсетъ души. Безнадежна убитостъ лѣжеше по лицето на артиститѣ; оние, които стояхъ при вратата, вече